

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. S., bytom v S.,** živnostníka podnikajúceho pod obchodným menom **M. S. S., s miestom podnikania v S.,** zastúpeného JUDr. D. K., advokátom so sídlom vo V., proti žalovanému v **1. rade JUDr. M. F., súdnemu exekútorovi so sídlom exekútorského úradu v S.** a žalovanému v **2. rade S.S., so sídlom v B., o zaplatenie 149 988,-- Sk (4 978,69 Eur) s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Bardejovpod sp. zn. 1Cb/303/2006, o dovolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4Cob/36/2009-159 z 2. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4Cob/36/2009-159 z 2. februára 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 4Cob/36/2009-165 zo 7. apríla 2010 v napadnutom výroku, ktorým krajský súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 978,69 Eur s 13% ročným úrokom z omeškania od 07. 08. 2003 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania, ktorým krajský súd uložil žalovanému v 1. rade povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 2 692,20 Eur a v tejto časti vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 149 988,-- Sk s 13% ročným úrokom z omeškania od 07. 08. 2003 do zaplatenia. Žalobou uplatnený nárok skutkovo vymedzil tým, že dňa 5. augusta 1998 vydala S., pobočka S., výkaz nedoplatkov č. 41/98/LK, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému v 2. rade istinu 532 734,-- Sk a penále 730 917,-- Sk. Na podklade tohto exekučného titulu žalovaný v 1. rade ako súdny exekútor viedol proti žalobcovi ako povinnému exekúciu pod č. EX 0606/98 v prospech

žalovaného v 2. rade ako oprávneného. Na základe exekučného príkazu z 28. septembra 1998 bola z účtu žalobcu na účet súdneho exekútora poukázaná suma 214 851,-- Sk. Následne žalobca so žalovaným v 2. rade uzavreli dohodu, na základe ktorej žalobca zaplatil žalovanému v 2. rade v splátkach istinu 53 234,-- Sk. Žalobca zároveň požiadal o odpustenie penále, ktorej žiadosti žalovaný v 2. rade vyhovel a podal návrh na zastavenie exekúcie. Uznesením č. k. Er 1201/98-43 z 23. mája 2003 Okresný súd Svidník exekúciu proti žalobcovi zastavil a žalovanému v 2. rade ako oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy konania v sume 74 387,-- Sk. Listom z 28. júla 2003 žalobca vyzval žalovaného v 1. rade (súdneho exekútora) na vrátenie sumy 214 851,-- Sk, ktorú žalovaný v 1. rade stiahol z jeho účtu. Žalovaný v 1. rade na výzvu žalobcu nereagoval. Ďalším listom z 10. septembra 2004 žalobca vyzval., pobočku S. (žalovaného v 2. rade), na vysporiadanie finančných súm, ktoré boli vyplatené na účet exekútora. Žalovaný v 2. rade žalobcovi oznámil, že zo sumy 214 851,-- Sk mu exekútor poukázal sumy 35 000,-- Sk a 29 863,-- Sk, ktoré boli so súhlasom žalobcu zúčtované na úhradu poistného za obdobie 10/2000 a 7/9/1998. Zostatok vo výške 149 988,- Sk si žalovaný v 1. rade ponechal pre seba.

Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 1Cb/303/2006-121 zo 6. marca 2009 žalobu v celom rozsahu zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že okresný súd na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, pričom dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade ako súdny exekútor sa na úkor žalobcu ako povinného bezdôvodne neobohatil. Argumentoval tým, že exekútor si v skutočnosti na trovách exekúcie vyúčtoval menej, než na čo mal nárok. Sumu 532 734,-- Sk, ktorú žalobca ako povinný v priebehu exekúcie dobrovoľne plnil priamo žalovanému v 2. rade ako oprávnenému, je podľa názoru súdu potrebné považovať za sumu vymoženú v rámci exekúcie. Exekútorovi preto patrila odmena podľa ust. § 16 ods. 2 v spojení s ust. § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. (účinnnej v rozhodnom období) vo výške 20% zo sumy 747 585,-- Sk (súčet súm 214 851,-- Sk a 532.734,-- Sk). Exekútor si však ako základ pre výpočet svojej odmeny vzal sumu 682 722,- Sk (celkovo vymožená suma 747 585,-- Sk mínus suma 64 863,-- Sk, poukázaná žalovanému v 2. rade), pričom 20% odmena z vymoženej sumy, náhrada hotových výdavkov, náhrada za stratu času a 10% DPH potom spolu predstavujú sumu 149 988,-- Sk. Keďže k odpusteniu časti vymáhanej sumy (penále) došlo až neskôr, tak v rozhodnom období exekútorovi patrila vyššie uvedená odmena, na čom nič nemení ani tá skutočnosť, že pri zastavení exekúcie bol na úhradu trov exekúcie zaviazaný

oprávnený, pretože išlo o zmluvnú odmenu, ktorou nie je dotknutý nárok exekútora na odmenu podľa vyhlášky. Zamietnutie žaloby voči žalovanému v 2. rade okresný súd odôvodnil tým, že keďže žalovanému v 1. rade nevznikol voči žalobcovi žiaden záväzok, logicky nemohol vzniknúť ani žiaden solidárny záväzok oboch žalovaných voči žalobcovi. Chýbajúci výrok o trovách konania súd prvého stupňa odôvodnil tým, že žalovaným ako úspešným účastníkom by síce patrila náhrada trov konania, avšak do rozhodnutia veci samej sa k tejto otázke nevyjadrili, preto v súlade s ust. § 151 ods. 1 vetou prvou Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) okresný súd o trovách konania nerozhodol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 4Cob/36/2009-159 z 2. februára 2010 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 4 978,69 Eur s 13% ročným úrokom z omeškania od 07. 08. 2003 do zaplatenia a trovy konania v sume 2 692,20 Eur k rukám jeho právneho zástupcu. Výrok o zamietnutí žaloby proti žalovanému v 2. rade odvolací súd potvrdil a žalovanému v 2. rade nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa síce náležite zistil skutkový stav, avšak nárok žalobcu nesprávne právne posúdil. Odvolací súd poukázal na to, že Okresný súd Svidník právoplatne rozhodol o náhrade trov súdneho exekútora vo výške 74 387,-- Sk. Ide o trovy, ktoré patria súdnemu exekútorovi, pričom o iných trovách nie je možné rozhodovať a ani ich priznať súdnemu exekútorovi, pretože tomu bráni prekážka rozsúdenej veci. Keďže došlo k zastaveniu exekúcie a rozhodlo sa aj o trovách exekúcie, exekútor si nemôže uplatňovať nárok na odmenu v rozsahu 20% z vymáhanej pohľadávky podľa vyhlášky č. 288/1995 Z. z., a to aj napriek dohode s oprávneným o zmluvnej odmene, pretože o trovách exekúcie bolo právoplatne rozhodnuté a bola stanovená výška odmeny exekútora. Pokiaľ súdny exekútor v exekúcii sp. zn. Er 1201/98 vymohol odpísaním z účtu povinného sumu 214 851,-- Sk a žalovanému v 2. rade ako oprávnenému vyplatil 64 863,-- Sk, potom neoprávnene zadržuje čiastku 149 988,-- Sk, čím sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje, pretože má majetkový prospech, ktorý z právneho dôvodu odpadol pre zastavenie exekúcie. Odvolací súd preto zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému v 1. rade tak, že žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4 978,69 Eur s 13% ročným úrokom z omeškania od 07. 08. 2003 do zaplatenia. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade rozhodnutie

súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Poukázal na to, že žalovaný v 2. rade oprávnenne viedol exekúciu proti žalobcovi ako povinnému a súdny exekútor bol oprávnený poukázať žalovanému v 2. rade ako oprávnenému čiastku 64 863,-- Sk, ktorá bola na základe dohody s povinným započítaná na dlžné poistné žalobcu. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade sa na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatil. Ako vecne správne potvrdil aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnému žalovanému v 2. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže nežiadal priznať žiadnu náhradu trov konania. Žalovaného v 1. rade zaviazal k náhrade trov konania v prospech žalobcu v sume 2 692,20 Eur, ktoré predstavujú trovy prvostupňového aj odvolacieho konania.

Následne Krajský súd v Prešove vydal dňa 7. apríla 2010 opravné uznesenie, ktorým podľa ust. § 164 O. s. p. opravil nesprávne označenie žalovaného v 1. rade v záhlaví rozsudku.

Proti prvým dvom výrokom rozsudku odvolacieho súdu, ktorými odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 978,69 Eur s 13% ročným úrokom z omeškania od 07. 08. 2003 do zaplatenia a trovy konania v sume 2 692,20 Eur podal žalovaný v 1. rade dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku vzniku nároku súdneho exekútora na odmenu, a preto napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Vyjadril názor, že v prejednávanej veci išlo o exekúciu dvoch samostatných nárokov, vymáhaných v jednom exekučnom konaní, pričom prvá časť exekúcie pre vymożenie istiny (poistného) v sume 532 734,-- Sk, vrátane trov exekúcie, bola skončená vymožením celej sumy a druhá časť exekúcie pre vymożenie penále v sume 730 917,-- Sk bola na návrh oprávneného zastavená z dôvodu zániku tejto pohľadávky po začatí exekučného konania. Rozhodnutie Okresného súdu Svidník o trovách konania v exekúcii sa preto týkalo iba pohľadávky na penále, vo vzťahu ku ktorej bola exekúcia zastavená na návrh oprávneného po tom, čo oprávnený žalobcovi ako povinnému odpustil penále, čo sa z procesného hľadiska posudzuje tak, že oprávnený zavinil zastavenie exekúcie. Predmetné rozhodnutie sa nemôže týkať trov exekúcie, ktoré exekútor vymohol od povinného v priebehu exekúcie do jej zastavenia, pretože súd rozhodoval len o nároku súdneho

exekútora na trovy exekúcie voči oprávnenému za zastavenú časť exekúcie. Podľa dovolateľa, ak by mal platiť záver, že exekútorovi nepatria trovy exekúcie, ktoré pri vymáhaní istiny (poistného) v sume 532 734,-- Sk v priebehu exekúcie od povinného vymohol, znamenalo by to popretie princípu zodpovednosti povinného znášať trovy oprávnenej exekúcie, princíp ktorý je zakotvený v ustanovení § 197 ods. 1 O. s. p. Dovolateľ tiež poukázal na to, že žalobca v podaní z 11. októbra 2000 uznal nárok súdneho exekútora na odmenu z vymožennej pohľadávky 532 734,-- Sk. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolateľ žiadal, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove tak, že potvrdí rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 1Cb/303/2006-121 zo 6. marca 2009 a žalobcovi uloží povinnosť nahradiť mu trovy dovolacieho konania v sume 597,-- Eur. Alternatívne žiadal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného v 1. rade ako nedôvodné zamietnuť. Nesúhlasil s názorom dovolateľa, že ako súdny exekútor vymáhal v exekučnom konaní dve samostatné pohľadávky. Poukázal na to, že exekučným titulom bolo iba jedno rozhodnutie, a to výkaz nedoplatkov poistného č. 41/98/LK z 5. augusta 1998 a aj exekučné konanie bolo vedené len jedno pod č. EX 0606/98. Na návrh oprávneného bola exekúcia na základe predmetného exekučného titulu zastavená uznesením Okresného súdu Svidník č. k. Er 1201/98-43 z 23. mája 2003, pričom exekučný súd zároveň rozhodol o trovách celého exekučného konania. Napriek existencii právoplatného rozhodnutia o trovách exekúcie si žalovaný v 1. rade ponechal pre seba sumu 214 851,-- Sk, hoci bol povinný ju žalobcovi vydať. Žalobca zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 16/2005, v ktorom Najvyšší súd vyslovil právny názor k odmene exekútora pri zastavení exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania s právnickým vzdelaním (§ 240 ods. 1 O. s. p.) a proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Pod právnym posúdením veci sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, keď súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval.

Odvolací súd (ale aj súd prvého stupňa) právny vzťah účastníkov konania, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, považoval za občianskoprávny vzťah, v rámci ktorého žalovaný v 1. rade zodpovedá za bezdôvodné obohatenie, ktoré získal na úkor žalobcu. Občianskoprávnymi vzťahmi sú majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony (ust. § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tieto vzťahy sú upravené normami súkromného práva a sú založené na princípoch právnej rovnosti ich subjektov. Vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom právnom postavení ich účastníkov a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti, sú verejnoprávne. Pre vyriešenie otázky, či ten - ktorý právny vzťah je súkromnoprávny alebo verejnoprávny, je nevyhnutné predovšetkým zistiť, z ktorého právneho vzťahu sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok (predmet súdneho konania). Tento vzťah treba následne analyzovať a správne právne posúdiť. Za účelom zabezpečenia podkladov, nevyhnutných pre tento postup, ukladá zákon žalobcovi povinnosť uviesť vždy už v žalobe rozhodujúce skutočnosti (§ 79 ods. 1 O. s. p.), ktoré majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov, významných nielen pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. právomoci, príslušnosti, spôsobilosti byť účastníkom konania), ale aj pre posúdenie veci samej. Žalobca je povinný svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne posúdiť a odôvodniť. Je totiž vecou súdu, aby podal jeho právnu kvalifikáciu. Ak ho aj

žalobca predsa len v žalobe právne posúdi, súd tým nie je viazaný. Z toho, čo v prejednávanej veci žalobca uviedol v priebehu konania na súdoch nižších stupňov a zopakoval vo vyjadrení k dovolaniu, je zrejmé, že pre uplatnenie nároku na zaplatenie spornej sumy v súdnom konaní považoval za rozhodujúcu tú skutočnosť, že napriek právoplatnému rozhodnutiu súdu o trovách exekúcie, podľa ktorého mal trovy exekúcie platiť oprávnený, si exekútor ponechal určitú sumu vymoženú od povinného ako odmenu za výkon exekučnej činnosti, hoci bol povinný ju v rámci vyúčtovania trov exekúcie povinnému vrátiť.

Exekútor je podľa ust. § 2 Exekučného poriadku štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len „exekučná činnosť“). Podľa ust. § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť neustranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu, vydaným v exekučnom konaní.

Z definície právneho postavenia súdneho exekútora, upravenej priamo v Exekučnom poriadku, vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní plní úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je vymedzené tak, že v rámci deľby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadiť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Dovolací súd poznamenáva, že ustanovenie § 5 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 (kedy nadobudla účinnosť jeho novela uskutočnená zákonom č. 341/2005 Z. z.) výslovne uvádza, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

Zo spisu vyplýva, že žalobca svoj nárok „na vydanie bezdôvodného obohatenia“ vyvodzuje z právneho vzťahu, ktorý: 1. vznikol medzi ním ako účastníkom exekučného konania (povinným) a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť, 2. netýkal sa niektorou z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo existencie právnickej osoby a nevyplýval zo súkromného práva. Išlo tu o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne

postavenie, charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Tento právny vzťah sa vyznačoval tým, že jeden účastník vzťahu (súdny exekútor) vystupoval voči druhému účastníkovi exekučného konania (povinnému) ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený druhému subjektu jednostranne ukladať práva alebo povinnosti (v tejto súvislosti viď napr. ustanovenie § 47 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku, oprávňujúce súdneho exekútora zakázať povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom, podliehajúcim exekúcii, ako aj ustanovenie § 54 ods. 2 Exekučného poriadku, oprávňujúce súdneho exekútora predvolať povinného a vyzvať ho na vyhlásenie o jeho majetku). Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania s týmito znakmi nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah.

Vzhľadom na povahu vzťahu, vznikajúceho medzi povinným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom, vykonávajúcim exekučnú činnosť, nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka tým, že exekútor po skončení exekúcie neoprávnene zadržuje určitú peňažnú sumu, vymoženú od povinného. V tomto zmysle sú námietky žalovaného v 1. rade voči nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom opodstatnené.

Dovolací súd po zaujatí vyššie uvedeného právneho záveru považuje za potrebné zopakovať, že žalobca je povinný žalobou uplatnený nárok (iba) skutkovo vymedziť. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu („iura novit curia“). Pokiaľ súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností, so zreteľom na povahu ktorých alebo spôsob opísania ktorých prichádza do úvahy možnosť podriadenia žalobou uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu, než je uvedená v žalobe, musí vec právne posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený (alebo správne uvedený) právny dôvod požadovaného plnenia.

V posudzovanom prípade – so zreteľom na to, ako a čím žalobca vymedzil skutkový rámec, z ktorého vyvodzoval svoj nárok na zaplatenie požadovanej sumy – bolo pred rozhodnutím o žalobe „o vydanie bezdôvodného obohatenia“ potrebné vyriešiť otázku, či žalobou uplatnený nárok vyplýva alebo nevyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi konania podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného

poriadku. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd žalobu z tohto aspektu neposudzoval. Jeho rozhodnutie je v dôsledku toho predčasné, a preto aj vecne nesprávne.

So zreteľom na vyššie uvedené, dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci, v rozsahu vymedzenom dovolaním zrušil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a vec v tomto rozsahu vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie (§ 243b O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol hlasovaním pomerom hlasov 3:0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2013

JUDr. Štefan Šatka, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová